

Mẹ

Mẹ bước xuống sân nắng dịu dàng như người trong tranh, màu áo trắng khiến mẹ nổi bật với màu sắc của hoa cỏ trong vườn. Mẹ cắt bỏ mớ tóc dài mà mẹ thường phàn nàn là bực bội và nóng nẩy làm mất nhiều thì giờ của người lớn tuổi. “Người Lớn Tuổi” Yên nghe mà tưởng như mẹ nói diều, vì thật tình trông mẹ không giống “người lớn tuổi” tí nào, mẹ đối với Yên như chị đối với em, lắm khi mẹ tỏ tình thân mật như một người bạn gái thắm thiết của Yên. Mà một người bạn gái thì không thể có cái dịu dàng của một bà mẹ đầy ưu ái như mẹ. Tuy nhiên Mẹ cũng thật là nghiêm khắc khi Yên phạm lỗi. Yên còn nhớ lúc nhỏ mẹ đã chẳng ngần ngại bắt Yên nằm thẳng trên giường không được nhúc nhích để mẹ đánh đúng ba roi, chỉ vì tội nhìn xuống giếng sâu bên nhà người hàng xóm. Chỉ vì sợ đau Yên nhúc nhích né tránh khiến mẹ đánh hụt mấy lần, thế là ba roi mẹ gấp đôi thành sáu. Đánh xong mẹ đem Yên xuống bếp lấy muối cho vào một tí nước xoa vào chỗ đau. Yên bị xót rên khê:

- Đau quá mẹ ơi!

- Như thế mới nhớ, lần sau không nhìn xuống giếng nữa, cô nhìn như thế rủi ro cô rớt xuống dưới đó thì ổng công tôi mang nặng để đau.

Yên thấy mẹ rơm rớm nước mắt rồi mẹ giang hai tay ôm lấy Yên vào lòng. Chưa biết lường được hậu quả của sự việc, nhưng thấy mẹ như muốn khóc vì mình Yên hết giận mẹ và cũng đưa đôi tay nhỏ bé của mình ôm lấy cổ mẹ. Mẹ nói nhỏ trong giọng ứ nước mắt.

- Con đừng dại dột như thế nữa mẹ đánh đòn đau tội nghiệp nghe con.

Yên không trả lời chỉ cúi đầu vào cổ mẹ gật gật tỏ ý vâng lời. Yên vẫn còn nhớ mẹ ẵm Yên như thế lâu lắm, lâu lắm...hai mẹ con không nói với nhau lời nào nữa, nhưng cả hai đều ngậm ngậm chấp nhận một sự hòa giải êm dịu. Kết quả cuối cùng là Yên chạy ra ngoài chơi với bạn và các em hoặc sẽ ngủ say trên tay mẹ tùy theo trận đòn nặng hay nhẹ.

Hôm nay chúa nhật, mẹ không bận bịu gì cả, ngồi trong nhà thấy lạnh nên mẹ ra sân nắng cho ấm người. Mẹ ngồi xuống cạnh Yên đặt bàn tay của mẹ vào trang sách Yên đang đọc. Ánh nắng dội thẳng xuống trang sách cho Yên thấy rõ những đường gân xanh nổi lên trên lưng bàn tay mẹ, da bàn tay hơi nhăn nheo, lỗ chân lông to không mịn màng như tay của Yên. Gió lạnh làm da tay mẹ khô đi. Yên với tay lục trong giỏ xách kể bên lọ kem dùng xoa tay hằng ngày, cầm hết cả hai bàn tay mẹ đặt vào lòng bàn tay mình rồi bắt đầu xoa kem vào tay cho mẹ. Lòng bàn tay mẹ sần sùi và có chỗ chai cứng vì làm việc bằng hai bàn tay quá nhiều, có hai ngón tay mẹ băng lại vì vết cắt của giấy. Mẹ nói trong những tuần lễ đầu tiên mới làm việc, tay mẹ bị cắt rất nhiều chỗ, đã thế lại nhằm về mùa đông nên rất buốt vô cùng. Ngày đó Yên hãy còn nhỏ nên nào có hay biết gì, chỉ mãi rong chơi cùng các bạn và hay làm phiền mẹ. Mẹ thức dậy thật sớm mỗi ngày, lục đục

tự mình pha cà phê uống vội vàng cho kịp chuyến xe lửa hàng ngày. Yên và các em vẫn còn ngủ say hoặc đôi khi Yên đã thức dậy rồi nhưng vẫn còn nằm trong chăn vì trời quá lạnh. Thịnh thoảng mẹ phải đi làm sớm hơn nên đôi khi mẹ hay đánh thức Yên và hai em dậy bằng các hồi điện thoại reng tiếp tục nhiều lần. Mẹ bao giờ cũng dặn dò:

- Các con nhớ ăn điếm tâm rồi mới đi học nghe chưa! Ăn cái gì cũng được. Có siêng thì lấy cơm nguội chiên với trứng ăn cho chắc bụng còn không thì ăn cái trứng luộc, bánh ngọt và uống sữa nóng, nhớ nghe chưa, trời ở ngoài lạnh lắm mặc thêm áo ấm vào.

Không phải mẹ chỉ dặn một lần rồi thôi đâu, ngày nào cũng vậy, sáng nào cũng vậy, đến nỗi ba chị em đều thuộc lòng câu nói của mẹ. Có lần để trêu mẹ, cả ba khi nghe mẹ bắt đầu dặn là cùng một lần nói theo mẹ, khiến mẹ bật cười khanh khách và cả ba chị em cũng cười theo. Thành Út làm ràm trong chăn:

- Mẹ dặn hoài muốn bực mình, con còn biết hôm nay mấy độ nữa kia.
- Ủ thì mẹ dặn hờ kéo các con quên.

Mà thật vậy hình như hôm nào mẹ không dặn, là Yên và các em đều na bụng đói đến trường, ngủ dậy trễ quên trước quên sau, tranh nhau cái phòng tắm la nhau ới ới... Yên lớn dần theo năm tháng và mẹ vẫn nhọc nhằn trong hãng xưởng mỗi ngày.

Thỉnh thoảng mẹ gặp những phiền muộn trong chỗ làm việc, mẹ về nhà ăn uống qua loa, tắm rửa xong nằm vắt tay lên trán. Mẹ im lặng chẳng nói chẳng rằng, mẹ nằm trong bóng tối. Yên không dám bật đèn thành Út tắt TV, thành lớn tắt máy hát, Yên lấy sách làm bài. Mỗi người mỗi góc không ai làm phiền đến ai. Yên biết những lúc như thế mẹ thích không có ai đến gần. Rồi mẹ sẽ qua đi, rồi mẹ sẽ quên đi, mẹ nói như thế. Lúc thấy mẹ trở mình nằm úp người xuống mặt nệm hai tay dang rộng, đó là lúc mẹ đã lấy lại được bình tĩnh và mẹ rất bằng lòng nếu Yên pha cho mẹ một ly trà ấm - ấm chứ đừng nóng - Mẹ không thích cái gì nóng quá hoặc lạnh quá. Cái gì thái quá cũng làm phiền mẹ...

Yên vừa xoa tay mẹ vừa nói:

- Mẹ làm việc bằng tay nhiều quá nổi gân xanh và tay chai cứng.

Mẹ cười dịu dàng:

- Ai qua đây rồi cũng phải làm việc giống nhau, cũng cực khổ như nhau. Nghề nó chọn mình chứ mình đâu có chọn nghề, ở đây cũng chẳng phải là nghề nữa mà là công việc. Người ta thường hỏi nhau: “Anh chị có việc chưa? Chứ không ai hỏi: “Anh chị có nghề chưa?” Mà công việc thì phải cần đến tay chân. Muốn có việc thì phải chấp nhận có bàn tay chai cứng.

- Bây giờ mỗi ngày con sẽ xoa bóp cho hai bàn tay của Mẹ, không nhiều thì ít cũng đỡ bớt phần nào.

Mẹ nhìn Yên như ngạc nhiên và nói:

- Cảm ơn con.

Mẹ thường hay nói cảm ơn lắm, bất cứ việc gì dầu lớn hay nhỏ, hễ Yên làm giúp mẹ thì cứ y như là mẹ nói: “Cảm ơn con”. Vì thế cho nên Yên và các em

cũng bắt chước theo mẹ, bây giờ trở thành như một thói quen. Mẹ nói đó là thói quen tốt của người Tây phương mình nên bắt chước. Yên hỏi mẹ:

- Vậy còn thói quen xấu là những gì mẹ?

Mẹ không ngần ngại trả lời ngay:

- Hút thuốc, uống rượu, đánh bạc. Còn nhiều nữa, nhưng đó là ba thói quen mà các con chớ nên mắc phải. Vương rồi khó dứt ra, có khi khôn cả đời. Mẹ nhìn ra xa như nghĩ ngợi.

Rồi mẹ nhìn Yên như muốn nói thêm điều gì, Yên thấy mẹ do dự rồi thôi không nói gì nữa cả. Hai mẹ con im lặng ngồi bên nhau như thế lâu lắm...cho đến khi nắng lên cao mới quay vào.

Dã-Thảo
Mùa đông Sydney
05/06/1984

Nghĩa Mẹ Như Nước Trong Nguồn Chảy Ra.

